

Konec básníka

Vladimír Mišík

Sedím, mlčím, koukám z okna, venku je čas podzimní,
zvolna ve mně roste touha napsat báseň intimní,
a tak se toulám ulicemi, hlavu jako ruletu,
inspirace nepřichází, a tak jsem skončil v bufetu.

Těch námětů pro mou báseň, hned mě v čelo líbá múza,
intimní věc řeší z citu, dělný lid a taky lůza.

Tu se Franta buší v prsa, hubu plnou láku,
Pepovi jak svedl ženu, jó když byl Pepa v háku,
přišla Anča s novinama, zadníci jak matrace,
za pivo ji přes ní plácnout, a tak vypadá legrace.

Manželky jsou všechny čůzy a politika kravina,
přines Lojzo další rundu a zpívat se začíná

Kolíne, Kolíne stojíš v pěkné rovině.
Kolíne, Kolíne stojíš v pěkné rovině.

Veselo je, pivo teče, vystřídá se spousta hostí,
když pak v noci zavírali, byl jsem celý rudý zlostí,
básníkem už nechci být, básně spláchnu splachovátkem,
a hned jak to bude možný, chci se státí bufetákem.

jó bufťákem a chci se státí bufťákem....